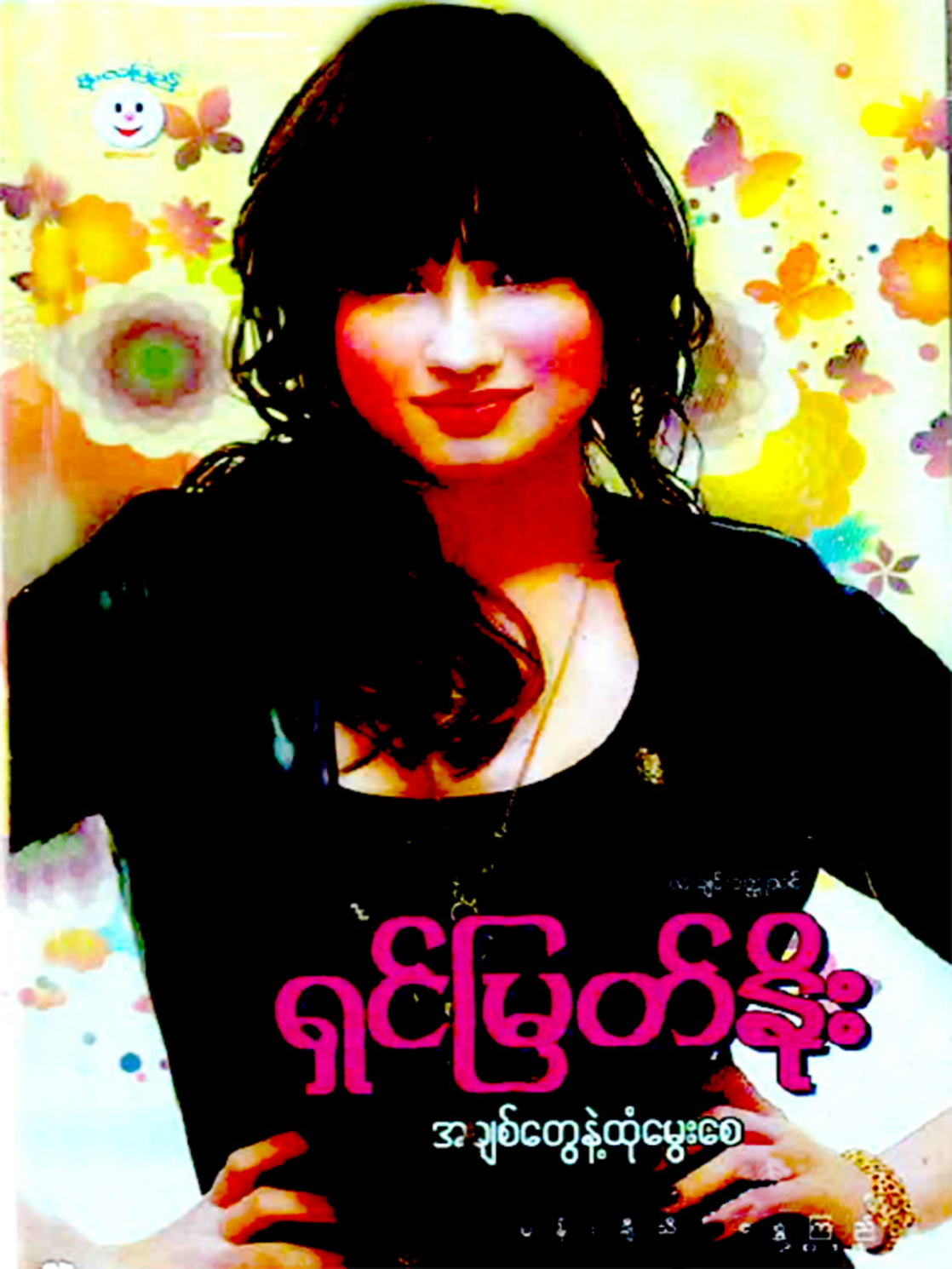

ရောင်ပြတ်နိုး

အချစ်တွေနဲ့ထုံမွှေးစေ

အခန်း (၁)

တောအုပ်သဏ္ဌာန် သစ်ကြီးဝါးကြီးတွေနှင့် အုံ့ဆိုင်းနေသော ခြံကြီး တစ်ခြံ။

နှင်းစက်တွေ စိုဖတ်နေသလို ရွက်ကြွေတွေ ထူထူထပ်ထပ် လမ်းက လေး။

ခြံကြီးရဲ့ အနောက်ဘက် ကျကျတွင် ဆောက်လုပ်ထားတဲ့ သစ်လုံး အိမ်ကလေး တစ်အိမ်ဆီသို့ သူ့ခြေလှမ်းတွေက ဦးတည် လျှောက်လှမ်း နေသည် ။

ပတ်ဝန်းကျင်က တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်လွန်းနေ၏။

ထိုသစ်လုံးအိမ်လေး ရှေ့တွင် သူ့ခြေလှမ်းတွေက ရပ်တန့်သွားသည် ။

“သစ်ရိပ်မြိုင် ခြံကြီးထဲက ချစ်စံအိမ်လေးထဲမှာ ကားအက်ဆီးဒင့် ဖြစ်ပြီး အောက်ပိုင်းသေ သွားရရှာတဲ့ မိန်းကလေး တစ်ယောက်ကို မင်း တာဝန်ယူပြီး ဆေးကုပေးရလိမ့်မယ်။ သူ့နာမည်က မြရိပ်ညို တဲ့ ။ အသက် နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ်။ ဆရာက မင်းကိုပဲ ယုံကြည်စိတ်ချပြီး တာဝန်ပေးတာပါ။ မင်း ကူညီမယ် မဟုတ်လား ချစ်သောမောင်”

သူ...

မငြင်းနိုင်ခဲ့။

ဒေါက်တာ ချစ်သောမောင်အဖြစ် ငယ်စဉ်လေးတည်းက ပြုစု ကျွေးမွေး စောင့်ရှောက်လာခဲ့တဲ့ ဆရာဝန်ကြီး ဒေါက်တာသုခရဲ့ အကူအညီ တောင်းခံမှု ဖြစ်နေသည်။ ။

“ဆရာက ချစ်သောမောင်ကို ကျေးဇူးတွေ ဆပ်ခိုင်းနေတာတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ တကယ်ပဲ ဆရာ အကူအညီ လိုအပ်နေလို့ ပါ”

ဆရာ့ကို သူ ယုံကြည်သည်။ ။

အခွင့်အရေး ယူတတ်တဲ့ လူတစ်ယောက် မဟုတ်။

သူ့ကိုလည်း အတင်းအကြပ် မခိုင်းစေခဲ့။

အကြောင်းအရာတွေ၊ အဖြစ်အပျက်တွေ ပတ်သက်နေမှုတွေကို တော့ မင်းသိအောင် ဆရာ ရှင်းလင်း ပြောပြမနေနိုင်ဘူး တဲ့။ ။

မင်း စဉ်းစား တဲ့။ ။

“မင်းကို ဆရာ အကြွင်းမဲ့ ယုံကြည်တယ် ချစ်သောမောင်။ မင်းက ရိုးသားတယ်၊ တည်ကြည် တယ်၊ ယောက်ျား ဝီသတယ်။ ဘဝသမားလေ။ ဆရာ့အတွက် မဖြစ်မနေ လုပ်ဆောင်ပေးရမယ့် သူတွေ ဖြစ်နေလို့ ပါ”

ဆရာ့အကြောင်းကို သူ အသိဆုံးပင်။

သူ့ကို ငယ်စဉ်လေးတည်းက မိဘမဲ့လေးအဖြစ် သနား ကြင်နာစွာ မွေးမြူ စောင့်ရှောက်လာခဲ့ သူလည်း ဖြစ်သည်။ ။

“ချစ်သောမောင်လေး... မင်းမိဘတွေ သေဆုံးသွားပေမဲ့ ဆရာ ရှိပါသေးတယ်ကွာ။ မင်းကို စောင့်ရှောက်မှာ ပါ”

သူ့မိဘတွေ သေဆုံးသွားသော အချိန်တွင် သူ့အသက်က ငါးနှစ်ပဲ ရှိသေးသည်။ ။

ဆရာသုခလှိုင်က ဆရာဝန် ပေါက်စလေး။

ဆရာမိဘတွေက အတင်းအကြပ် တားနေသည့် ကြားမှ ပင် အိမ်ဖော်နှင့် ဒရိုင်ဘာကြီးရဲ့ သားကို မွေးစားခဲ့သည် ။

“ချစ်သောမောင်လေးကို သား မွေးစားပြီး မြေတောင်မြှောက်ပေးရမယ် မာမီ။ ဒီကလေးက ဉာဏ်ရည် ထက်မြက်တယ်၊ လိမ္မာတယ်။ ချစ်သောမောင် တစ်နေ့နေ့မှာ မင်းလေး အောင်မြင်တဲ့ ဘဝတစ်ခုကို ပိုင်ဆိုင်စေရမယ်”

ဆရာ သုခလှိုင်ရဲ့ ကျွေးမွေး စောင့်ရှောက်မှုကြောင့် သူ ဒေါက်တာ ချစ်သောမောင် အဖြစ် ရပ်တည်နိုင်ခဲ့သည် ။

“အိမ်ရှင်တို့ ... အိမ်ရှင်တို့ ... အိမ်ရှင်တို့ ”

“ကျွီ”

“ဒေါက်တာလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဝင်ပါ”

သစ်လုံးအိမ်လေးရဲ့ တံခါးချပ်နှစ်ချပ် တစ်ဝက်တစ်ပျက် ပွင့်ဟလာပြီး အလွန်ရုပ်ဆိုး အကျည်းတန်လွန်းသော အသားမည်းမည်း သွားခေါခေါ အဖွားကြီး ထွက် လာပြီး ဆီးကြိုသည် ။

သစ်လုံးအိမ်လေးထဲ သူ လှမ်းဝင်လိုက်ရာ အတွင်းထဲမှာ တော့ မဟော်ဂနီရောင် ကျွန်းပြား တွေနှင့် အလှဆင်ထားသော ဧည့်ခန်းကြီး တစ်ခန်းအား ဘွားခနဲ တွေ့လိုက်ရသည် ။

“ဒီ ဧည့်ခန်းမှာ ထိုင်နေပါ ဒေါက်တာ။ မမကြီး အလင်္ကာ

ထွက်လာပါလိမ့်မယ်”

အဘွားကြီးက အသား မည်းကြုတ်ကြုတ် ရုပ်ဆိုးပေမဲ့ အသံက တော့ တိုးတိတ် ညင်သာလွန်း နေသည်။

မမကြီး အလင်္ကာ တဲ့။

ချစ်သောမောင်ကို ဆရာပြောလိုက်တဲ့ နာမည် မြဲရိပ်ညို ပါ။

အိမ်လေးနာမည်က ချစ်စံအိမ်။

အိမ်လေးရဲ့ အတွင်းပိုင်း ပြင်ဆင်မှုတွေက မြင့်လိုက်တာ ဟု သူ ငေးမောကြည့်ရှုမိရင်း တွေးမိ နေသည်။

“ဒေါက်တာ ချစ်သောမောင် ဆိုတာလားဟင်”

“ဗျာ... ဪ... ဟုတ်ပါတယ်။ ဆရာ သုခလှိုင် လွှတ်လိုက်တဲ့ ဒေါက်တာ ချစ်သောမောင် ပါ”

မိန်းမတစ်ယောက်။

သူ စောစောက ထင်တာက မိန်းမကြီး ဟု ထင်မိထားတာ။

မဟုတ်ပေ...။

အသက် သုံးဆယ်လောက်ပဲ ရှိဦးမည့် မိန်းမချောလေး တစ်ယောက် ပါ။

သူနှင့်တော့ ရွယ်တူလောက်ပဲ ဖြစ်နိုင်သည်။

“ဆရာ ဦးသုခလှိုင်နဲ့ ကတော့ အလင်္ကာတို့ က မိသားစုဝင်တွေလို ပါပဲရှင်။ အလင်္ကာတို့ ဒက်ဒီနဲ့ ကျောင်းနေဖက် သူငယ်ချင်းတွေပါ”

“ဆရာကတော့ ဘာမှ အထူးအထွေ မပြောလိုက်ပါဘူး။ ကားအက်

ဆီးဒင့် ဖြစ်လို့ လမ်းမ လျှောက်နိုင်တဲ့ မိန်းကလေး တစ်ယောက်ကို ဆေးကုသ စောင့်ရှောက်ပေးရမယ်လို့ ပြောပါတယ်”

“ကျွန်မနာမည် တေးအလင်္ကာပါ။ အခု ဝေဒနာရှင်မလေးက အလင်္ကာရဲ့ ညီမလေး ဝမ်းကွဲ မြရိပ်ညိုလေ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဒေါက်တာ နေထိုင်ဖို့ အခန်းလည်း ပြင်ဆင်ထားပြီးပါပြီ။ ဒီသစ်လုံး အိမ်လေးမှာ က ကျွန်မတို့ ညီအစ်မနဲ့ မီးဖိုချောင်ကိစ္စတွေ တာဝန်ယူရ တဲ့ ဒေါ်ကြွေစေ့တို့ ပဲ နေထိုင်ကြပါတယ်”

စောစောက သူ့ကို ဆီးကြိုသူက ဒေါ်ကြွေစေ့ တဲ့ ။

မိန်းမသားတွေချည်းပဲ နေထိုင်တဲ့ အိမ်လေးမှာ သူ တစ်ယောက်တည်း ယောက်ျားသား ရှိနေ တာကတော့ စိတ်မလုံစရာပင်။

ပြီးတော့လည်း ...။

တေးအလင်္ကာက ချောမော တောင့်ဖြောင့် အိစက်နေသော မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်နေ လေသည် ။

“အလင်္ကာ ညီမလေးကို ပြန်ပြီး ကျန်းမာ သန်စွမ်းအောင် ဆေးဝါး ကုသပေးပါ ဒေါက်တာ။ ဝမ်းကွဲဆိုပေမဲ့ အချစ်ဆုံး ညီမလေးပါ။ သံယောဇဉ် အရမ်းကြီးရပါတယ်”

အလင်္ကာ့ မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ မျက်ရည်ကြည်လေးတွေပင် ဝေ့တက် စိုစွတ်လာသည် ။

တေးအလင်္ကာ...။

ချောလိုက်တာ...။

မြရိပ်ညို ဆိုတာရော မိန်းမချောလေးပဲ ထင်တယ်။

ဆရာက ကြိုမပြောထားဘူး။

ချစ်သောမောင်က မိန်းကလေးကို စိတ်ဝင်စားတတ်သည့်
ယောက်ျား မဟုတ်သဖြင့် ဆရာ သုခလှိုင်က ယုံကြည်စွာ
ပို့လွှတ်လိုက်ခြင်းလည်း ဖြစ်နိုင်သည် ။

“မနက်ဖြန်မှ ပဲ ညီမလေး မြရိပ်နဲ့ တွေ့ကြတာပေါ့။ ဒီနေ့တော့ ဒေါ
က်တာ အနားယူပါ။ ဒေါ်ကြွေစေ့က လိုက်ပို့ပါလိမ့်မယ်”

ဒေါ်ကြွေစေ့က ကော်ဖီတွေ မုန့်တွေကို ဗန်းဖြင့် သယ်ဆောင်လာသ
ည် ။

“သုံးဆောင်ပါ ဒေါက်တာ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ခရီးပန်းလာတယ် ထင်တယ်။ အေးအေးဆေးဆေး အနားယူနေပါ။
လိုအပ်တာ ရှိရင်လည်း အားမနာပါနဲ့ ။ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောနိုင်ပါတ
ယ်”

“ကျွန်တော့်အတွက် ဘာမှ ထူးထူးထွေထွေ မလိုအပ်ပါဘူး မတေးအ
လင်္ကာ။ ဆေးဝါးတွေ လည်း အလိုအလောက် ယူလာပါတယ်။ အစားအ
သောက်တွေလည်း ကျွန်တော် ချေးမများ တတ် ပါဘူး”

“ကောင်းပါပြီ ဒေါက်တာ။ ခြံကြီးက ကျွန်မတို့ ဘိုးဘွားတွေ ပိုင်တဲ့
ခြံကြီးပါ။ ဟိုဘက်ခြံ နောက်ထဲမှာ သင်္ချိုင်း ရှိပါတယ်”

ခြံကြီးက အကျယ်ကြီးပဲ။

သစ်ပင်ကြီးတွေ အုပ်ဆိုင်းနေသည် ။

အလှအပ အပင်တွေတော့ မရှိပေ။

ခြံနောက်မှာ မိသားစုသံချိုင်းတစ်ခု ရှိသည် တဲ့ ။

မောင့်စိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးကြီးပဲ။

မြရိပ်ညို ဘာကြောင့် ကားအက်ဆီးဒင့် ဖြစ်တယ်ဆိုတာတော့ မတေးအလင်္ကာက မပြောပြ။

သူတို့ တွေက သူတို့ အကြောင်းတွေ စပ်စုတာ သိပ်မကြိုက်ကြ၍ ယောက်ျားလေး ဆရာဝန်ပဲ လိုအပ်တယ် တဲ့ ။

“ဒေါ်ကြွေစေ့”

“အမိန့်ရှိပါ မမကြီး”

“ဒေါက်တာ့အခန်းကို လိုက်ပို့ပေးလိုက်ပါ။ အခန်းကို သေသေချာချာ ပြင်ဆင်ပေးထားပါ တယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့... အမိန့်အတိုင်း ပြင်ဆင်ထားပါတယ်”

အမိန့်အတိုင်း တဲ့ ။

ဒေါ်ကြွေစေ့က အသက်အရွယ် ကြီးနေပေမဲ့ မတေးအလင်္ကာကို ဘုရင်မ တစ်ယောက်ကဲ့သို့ပင် တရိုတသေ ပြောဆိုနေသည် ။

သူ စိတ်ဝင်စားမိ သွားရတာက သူ့လူနာ မြရိပ်ညိုကိုပင်။ မတေးအလင်္ကာကတော့ ပြောပြီး ထွက်သွားသည် ။

“ဒီမိန်းမ တော်တော် အခြေကြီးတာပဲ။ တော်ဝင် မိသားစုထဲက ကြီးပြင်းလာတာ ထင်တယ်”

မြရိပ်ညို ဘာဖြစ်လို့ များ ကားအက်ဆီးဒင့် ဖြစ်ခဲ့ရတာလဲ။ ဒေါက်တာ ချစ်သောမောင် (ခေါ်) မောင် သိချင်တဲ့ ဆန္ဒတွေ ပြင်းပြနေလေသ

ည် ။

“ဒေါက်တာ... ကြွပါ”

ဒေါ်ကြွေစေ့က သူ့ခရီးဆောင်အိတ်ကို သယ်ဆောင်၍ ရှေ့မှ သွားသ
ည် ။

တကယ်တမ်းကျတော့ သစ်လုံးအိမ်ရဲ့ အတွင်းပိုင်းမှာ အခန်းဖွဲ့စည်း
မှုတွေက စနစ်တကျ ရှိပြီး ကျယ်ဝန်းနေ၏။

ချစ်သောမောင်ပင် အံ့ဩသွားမိသလို နှစ်သက်မိသည် ။

“ဒေါက်တာ့အခန်းပါ။ ဝင်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့... ကျေးဇူးပါပဲ ဒေါ်ကြွေစေ့”

“ဒေါက်တာ လိုအပ်တာရှိရင် ဒီဖုန်းလေးနဲ့ လှမ်းညွှန်ကြားနိုင်ပါတ
ယ်။ အားမနာပါနဲ့ ”

“ဟုတ်ကဲ့...”

“ဒေါက်တာ...”

“ပြောပါ”

“သမီးလေး... ဪ... မမလေး မြရိပ်ညိုကို ပြန်ပြီး လမ်းလျှောက်နို
င်အောင် အစွမ်းကုန် ဆေးကုသပေးပါနော်။ မမလေးကို သနားလို့ ပါ”

“ကျွန်တော် တတ်စွမ်းနိုင် သလောက်တော့ ဆေးကုသပေးပါ့မယ့်
ဒေါ်ကြွေစေ့”

“ကောင်းပါပြီရှင်”

ဒေါ်ကြွေစေ့က ရုပ်ဆိုး အကျည်းတန်သလောက် စကားပြောဆိုတဲ့

အသံက နူးညံ့ သိမ်မွေ့ ညင်သာလွန်းနေသည်။ ။

ပြီးတော့ ခေါင်းညွှတ်၊ ခါးကိုင်း အရိုသေပေးရင်း ထွက်သွားသည်။ ။

“ဒေါ်ကြွေစေ့က မြရိပ်ညိုကို ချစ်ခင်ပုံပဲ။ တောအုပ်ကြီးထဲမှာ မိန်းမ သားတွေပဲ နေတာတော့ ထူးဆန်းတယ်”

မောင် တွေးနေမိသည်။ ။

နေထိုင်တဲ့ သူတွေက အိမ်ကံ ချောမောလွန်းတဲ့ မိန်းမသားတွေ။

သတ္တိရှိလွန်းတာလား။

နေရာက ဝေးသီခေါင်လွန်းသော နယ်စပ်မြို့လေး။

မောင့်စိတ်ထဲမှာ ထူးခြား ဆန်းကြယ်သလိုကြီး ခံစားနေရသည်။ ။

“မြရိပ်ညိုကို ဆေးကုသပေးဖို့ ပဲ မောင့်မှာ တာဝန်ရှိတယ်နော်။ တခြား စိတ်မဝင်စားနဲ့ မိန်းမ ပျိုလေးတွေကိုလည်း စိတ်ဝင်စားဖို့ မကြိုးစားစေချင်ဘူး”

ဆရာက ပြောထားသည်။ ။

ဘာတွေများ လဲ။

ရှုပ်ထွေးနေလိုက်တာ။

အစကတော့ သူ ဘာမှ စိတ်ခံစားမှု မရှိ။

သာမန် ဆေးကုသပေးဖို့ တာဝန်ဟု ပဲ ထင်မိ၏။

အခုတော့ နေရာထိုင်ခင်းကအစ စိတ်ဝင်စားစ ပြုလာသည်။ ။

“မြရိပ်ညို... မင်းက ဘယ်လို မိန်းကလေးမျိုးလဲ။ တေးအလင်္ကာရဲ့ မျက်ဝန်းတွေက ဟန်ဆောင် လိမ်ညာမှုတွေ ပြည့်နှက်နေသလိုပင်”

မောင်နှင့် တေးအလင်္ကာတို့ က အသက်အရွယ်တူတွေ ဖြစ်နိုင်သည်

။

မြရိပ်ညိုက ငယ်ရွယ်သူလေးပဲ။ သူ့စိတ်ဆန္ဒတွေက မြရိပ်ညိုလေး အား အလွန်အမင်း တွေ့ချင် လာရ၏။

ဆရာက မိန်းကလေးကို စိတ်ဝင်စားဖို့ မကြံနဲ့ တဲ့ ။

မောင့်တာဝန်က ဆေးကုသပေးဖို့ တဲ့ ။

သူ အိပ်စက်ခြင်းတွေပင် သူ့မျက်တောင်ဖျားတွေ ပေါ်ကနေ ပျောက် ကွယ်သွားပြီလား ဟု ပင် ထင်လာသည် ။

“မြရိပ်ညို... မြရိပ်ညို... မင်း နာမည်လေးကို မောင် ရူးရူးသွပ်သွပ် တမ်းတချင်မိသလို ပဲကွာ။ မောင့်မျက်လုံးတွေ မှီတိပစ်လို့ မရဘူး။ ကြောင်နေတယ်”

ညလေးက တစ်စတစ်စ တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်စ ပြုနေသည် ။

ည ခုနှစ်နာရီဆို ရန်ကုန်မှာ ဆိုရင် ဆူညံပွက်လောရိုက် နေလောက် တဲ့ အချိန်မှာ ပင် သစ်ရိပ်မြိုင် ခြံကြီးက ငြိမ်သက် တိတ်ဆိတ်လွန်း၏။

လေတွေကလည်း ငြိမ်သက်နေလိုက်တာ။

ပတ်ဝန်းကျင်ကို ထပြီး ကြည့်တော့လည်း အမှောင်ထုကပဲ လွှမ်းခြုံ သိုင်းကာ မည်းမှောင်နေ သည် ။

“ခြံထဲမှာ မီးလည်း ထွန်းမထားဘူး။ အိမ်မီးတောင် မီးစက်နဲ့ ပေး ထားတာပဲ”

သူ အိပ်မနေချင်သဖြင့် ပြတင်းပေါက်နား ထ လာပြီး ပြတင်းပေါက် ကို ဖွင့်မိသည် ။

ခြံကြီးထဲမှာ က အမှောင်ထုက ပိတ်ပိတ်ပိန်း မှောင်မိုက်နေ၏။

လကွယ်ည ဖြစ်မယ်။

ဆောင်းညဖြစ်သဖြင့် အေးစက် ချမ်းစိမ့်နေသည် ။

“ဒီခြံကြီးကို မီးစက်နဲ့ မီးပေးထားတာပါ ဒေါက်တာ။ ည ဆယ့်တစ် နာရီ ဆိုရင် မီးစက် ပိတ်ပါတယ်။ ဒါက ဒေါက်တာ့အတွက် ပေးတာပါ။ ကျွန်မတို့ ကတော့ ညရုစ်နာရီဆို အိပ်ပါပြီ”

ဒေါ်ကြွေစေ့ ပြောသွားတာပဲ ဖြစ်သည် ။

လျှပ်စစ်မီး မရှိဘူးတဲ့ ။

ခေါင်လွန်းတဲ့ သစ်ရိပ်မြိုင်ခြံကြီး။

ဧကလည်း အတော်လေး ကျယ်ဝန်းသည် ။

“မောင်... ဘာမှ စိတ်မဝင်စားနဲ့ နော်။ မင်းတာဝန်ကိုပဲ ကျေပွန် အောင် ထမ်းဆောင်စေချင် တယ်”

မောင့်အကြောင်းကို ဆရာ အသိဆုံးပင်။

တာဝန်တစ်ခုကို ကျေပွန်စေရန် လုပ်ဆောင်တတ်သူ ဖြစ်သည် ။

မိန်းကလေးတွေကိုလည်း သူ လုံးဝ စိတ်မဝင်စားခဲ့။

ပညာရေးမှာ ပဲ ထူးချွန်စေရန် ကြိုးစားခဲ့၏။

ဆရာ ဂုဏ်ယူရသော တပည့်။

သူ သစ်ရိပ်မြိုင်ရဲ့ အချစ်စံအိမ်လေးထဲ ရောက်မှ သူ့နှလုံးသားတွေ ထဲမှာ အချစ်တွေ တိုးဝင် ငြိတွယ်လာသည် ဟု ထင်မှတ်လာရသည် ။

“မောင် ဘာဖြစ်လို့ များ အိပ်စက်လို့ မရနိုင်တာလဲ။ မြရိပ်ညိုကို

တွေ့မြင်ချင်တဲ့ ဆန္ဒတွေ ပြင်းပြလွန်းနေရတာလဲ”

မောင့်ရင်တွေ ရထားစက်ခေါင်းကြီး တဒုန်းဒုန်းနှင့် ခုတ်မောင်းသွား
သလို တုန်လှုပ်လိုက် တုန်ယင်နေလေသည်။ ။

★

အခန်း (၂)

မမကြီး တေးအလင်္ကာကို မြရိပ်ညို ကြောက်ပါတယ်။

ရုပ်ရည် ချောမောလှပ အိစက်နေသလောက် စိတ်က ရက်စက် ကြမ်းကြုတ်မှုတွေ သရဖူ ဆောင်းထားသူ ဖြစ်သည် ။

“ညည်းက ကျုပ်ချစ်သူကို လုယူဖို့ ကြံစည်ရဲသလား မြရိပ်။ ညည်းဘဝ တစ်လျှောက်လုံး ဒုက္ခိတ ဘဝနဲ့ ပဲ နေရမယ်”

“မဟုတ်ပါဘူး မမကြီးရယ်။ မြရိပ်နဲ့ ကိုသိင်္ဂီ ဘယ်လိုမှ မပတ်သက်ပါဘူး။ ကိုသိင်္ဂီကို မေးကြည့်ပါနော်”

“မမေးနိုင်ဘူး။ ညည်းနဲ့ ကိုသိင်္ဂီတို့ ဘယ်လောက် ရင်းနှီး ပတ်သက်နေလဲဆိုတာ ငါ့မျက်မြင် လေ”

မမကြီး တေးအလင်္ကာရဲ့ ချစ်သူက မြရိပ်ညိုကို ထိကပါး ရိုကပါးနှင့် တိတ်တိတ်ပုန်း ခြေတော် တင်ဖို့ ကြံစည်ခဲ့တာတော့ အမှန်ပါပဲ။

မြရိပ်ညို ရှောင်ခဲ့တာပါ။

မမကြီး တေးအလင်္ကာရဲ့ ချစ်သူ ကိုသိင်္ဂီ။ လူယုတ်မာ...။ ညဉ့်နက်သန်းခေါင် အချိန်မှာ သူမ အိပ်ခန်းထဲ ဝင်လာခဲ့သည် ။

“ရိပ်ကို ချစ်တယ်။ ကိုသိင်္ဂီ ချစ်တာက ရိပ်လေးကိုပါ။ အလင်္ကာက ကိုယ့်ကို အမိဖမ်းလိုက် တာ။ ရိပ်လေး လက်ခံရင် ကိုယ်တို့ နိုင်ငံခြားကို ထွက်ပြေးကြမယ်လေ”

“မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ ကျွန်မ ရှင့်ကိုလည်း မချစ်ဘူး။ ထွက်သွားပါ။ ကျွန်မ အော်လိုက်မှာ နော်”

ကိုသိင်္ဂီက သူမခန္ဓာကိုယ်လေးအား အတင်းအကြပ် သူ့ရဲ့ ယောက်ျားအားနှင့် ပွေ့ဖက်၍ နမ်းရှိုက်ဖို့ ကြိုးစားနေရာ သူမ ရုန်းဖယ် နိုင်စွမ်းလည်း မရှိခဲ့။

သူက နိုင်ထက်စီးနင်းဖြင့် စော်ကားဖို့ ကြံစည်နေစဉ် တေးအလင်္ကာက အိပ်ခန်းထဲသို့ ဝင်ရောက်လာသည် ။

“ဟင်... ရှင်... ရှင်... ကိုသိင်္ဂီ... ဒါ... ဒါက ဘာလုပ်နေကြတာလဲ”

မမအလင်္ကာ အသံက စူးစူးဝါးဝါး အော်ဟစ်ရင်း ဒေါသအမျက်တွေ ခြောင်းခြောင်းထွက်၍ မြရိပ်ညိုကို လည်ပင်း ညှစ်သတ်ဖို့ ပင် ကြိုးစားခဲ့သည် ။

“အလင်္ကာ... မလုပ်ပါနဲ့ ။ ကိုယ် မှားပါတယ်။ တောင်းပန်ပါတယ်။ ကိုယ်တို့ မှားသွား ပါတယ်”

“မမကြီး အလင်္ကာရယ်... မြရိပ်ညို မှားတာ မဟုတ်ပါဘူး”

“ဘာမဟုတ်တာလဲ ရိပ်။ မင်းပဲ ကိုယ့်ကို ချိန်းခဲ့တာလေ။ မင်းခေါ်လို့ မင်းအိပ်ခန်းထဲ ကိုယ် ဝင်ခဲ့တာ”

“ရှင်... ရှင်... မဟုတ်တာတွေ လာပြောမနေနဲ့ ။ ကျွန်မ အိပ်ခန်းထဲ ရှင် အတင်းအကြပ် ဝင်လာခဲ့တာ”

“ကိုယ် ဘာမှ မပြောချင်တော့ဘူး အလင်္ကာ။ ကိုယ်ပြောတာကို ယုံကြည်ပေးပါကွာ။ မြရိပ်ညို မြူဆွယ်လို့ ကိုယ့်စိတ်တွေ တိမ်းညွတ်သွားရတာပါ”

“ရှင်... ရှင်... မဟုတ်တာတွေ မပြောပါနဲ့ ။ မဟုတ်ပါဘူး မမကြီးရယ်။ သူပြောတာတွေ လုံးဝ မဟုတ်ပါဘူး”

“တိတ်စမ်း”

ကိုသိင်္ဂီက မြရိပ်ညိုအပေါ် အပြစ်တွေ ပုံချပြီး ပြန်ထွက်သွားသည် ။

မြရိပ်ညို အသားလေးတွေ တဆတ်ဆတ် တုန်ရင်နေသည် ။

မမကြီး အလင်္ကာက မီးတောက်မတတ် ဝင်းလက် နီရဲသော မျက်ဝန်းအစုံနှင့် သူမကို စေ့စေ့ ကြည့်နေ၏။

အမလေး...။

မြရိပ်ညို ကြောက်လိုက်တာ။

မမကြီးအလင်္ကာ့ ချစ်သူကို မြရိပ်ညို မြူဆွယ် ဖြားယောင်းခြင်း မရှိခဲ့ပါဘူး ဟု သက်သေပြ စရာ မရှိ။

ကိုသိင်္ဂီအပေါ် မမကြီး ဘယ်လောက်အထိ ရူးသွပ်စွာ ချစ်မြတ်နိုးခဲ့ကြောင်း သူမလည်း အသိ ဆုံးဖြစ်သည် ။

“မြရိပ်ညို”

“ရှင်”

“လာခဲ့”

“ဟို... မမကြီး”

“နင်က ခွေးမပဲ။ သားရေပေါ်အိပ် သားရေနား ကိုက်စားတတ်တဲ့ ခွေးစုတ်မ”

“မဟုတ်ပါဘူး မမကြီးရယ်။ မြရိပ်ညိုကို ကြိုက်သလို ကျမ်းကျိန်ပါ။

မမကြီး အလင်္ကာရဲ့ ချစ်သူက မြရိပ်ညိုကို...”

“တိတ်စမ်း... ဆက်မပြောနဲ့ တော့။ နင့်ကို သွေးမတော် သားမစပ် ညီမဝမ်းကွဲလေးပါ လို့ ငါ့ အသိုင်းအဝိုင်းမှာ အမွှမ်းတင်ပြောပြီး လိုလေသေး မရှိအောင် ကျွေးမွေး စောင့်ရှောက်ထားခဲ့တာပါ”

“ဟုတ်ပါတယ် မမကြီးရယ်။ မြရိပ်ညိုလည်း သိပါတယ်။ မမကြီး ကျေးဇူးတွေကိုလည်း ဘယ်တော့မှ မကန်းပါဘူး။ ဟိုလေ... ဟို မတရား စော်ကားခံရတာပါ”

မမကြီး အလင်္ကာက သူမချစ်သူက လွဲပြီး တခြား မည်သူ့အပေါ်မှာမှ အကြင်နာတွေ မရှိခဲ့ပေ။

အပြင်မှာ အိစက်ချောမော နူးညံ့နေသော်လည်း အတွင်းစိတ်က ကြမ်းတမ်း ခက်ထန်လွန်းသူ ဖြစ်သည် ။

“မြရိပ်ညို”

“ရှင်... မမကြီး။ မြရိပ်ညိုကိုတော့ မောင်းမထုတ်လိုက်ပါနဲ့ နော်။ မမကြီးအရိပ်က လွဲပြီး နားခိုရာ မရှိပါဘူး”

“ဖြန်း”

“အား”

“ဖြန်း”

“ဖြန်း”

“ရိုက်ပါ မမကြီးရယ်။ ဒါပေမဲ့ မြရိပ်ညို မမကြီးချစ်သူအပေါ် စိတ်နဲ့ တောင် မပြစ်မှားမိပါဘူး။ ယုံပေးပါ”

“နင်က မပြစ်မှားပါဘူး ဆိုရင် ငါ့ချစ်သူက လူယုတ်မာပေါ့၊ နှာဘူး

ပေါ့လေ”

မြရိပ်ညို ဘယ်လို ရှင်းပြရမှန်းပင် မသိတော့။

ကြောက်လွန်း၍ အသားလေးတွေပင် တဆတ်ဆတ် တုန်ယင်နေသည် ။

သူမပါးပြင်လေးက စပ်ဖျဉ်းနာကျင်နေ၏။

မမကြီး တေးအလင်္ကာကတော့ အကြည့်တွေက စားတော့ ဝါးတော့ မတတ် မုန်းတီးစွံရှာ နေသည် ။

“မမကြီးရယ်... ခွင့်လွှတ်ပေးပါနော်။ မြရိပ်ညို တောင်းပန်ပါတယ်။ နောက်ဆို မြရိပ်ညို သတိထား ရှောင်ရှားပါ့မယ်”

“ဘာလဲ... နင်က အပြစ်မရှိဘူးပေါ့လေ။ ကိုသိင်္ဂီကပဲ နင့်ကို စော်ကားဖို့ ကြံစည်တယ်လို့ ဆိုလိုချင်တာလား”

အဲဒါ အမှန်ပါပဲ မမကြီးရယ် ဟု လည်း မပြောရဲပေ။

ကိုသိင်္ဂီအပေါ် မမကြီး ဘယ်လောက်အထိ ချစ်မြတ်နိုးရလဲ ဆိုတာ မြရိပ်ညို အသိဆုံးပင်။

တရားဝင် လက်ထပ်ဖို့ ကိစ္စက ကိုသိင်္ဂီက ငြင်းပယ် အချိန်ဆွဲနေ၍ ဖြစ်လေသည် ။

မမကြီး မိဘတွေ အမွေအဖြစ် ကျန်ခဲ့တဲ့ မမကြီး စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေ ကို လာရောက် သုံးဖြုန်း နေတဲ့ လူယုတ်မာကြီး တစ်ယောက် ဖြစ်နေ၏။

ဒေါ်ကြွေစေ့လည်း မကျေနပ်ခဲ့။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် မြရိပ်ညိုကိုပင် ထိပါး စော်ကားဖို့ ကြံစည်လာခဲ့သည် ။

“ညည်းလေးလည်း သတိထားပါ မြရိပ်ညိုရယ်။ ဟိုကောင် လူယုတ်
မာက မမကြီး အပေါ် လည်း မကောင်းပါဘူးအေ။ အချောင်နှိုက်နေတာ
ပါ။ အခုဆို ညည်းလေးကိုတောင် ခြေတော်တင်ချင် နေပြီ။ ကျုပ် သိပါ
တယ်”

“ဒေါ်ကြွေစေ့ သိရင်လည်း မမကြီးကို ပြောပြပေးပါလားဟင်။ ကျွန်
မကို မုန်းတီးသွားမှာ ကြောက်လို့ ပါ ဒေါ်ကြွေစေ့ရယ်”

“ပြောပြလို့ မဖြစ်လို့ ပေါ့ မြရိပ်လေးရယ်။ ညည်းလေးလည်း ဝဋ်တ
စ်ခုပဲအေ။ ကြောင်မကြီး တေးအလင်္ကာ လက်ထဲက ဆော့ကစားစရာ
ကြွက်မလေး တစ်ကောင်ပဲ။ ဒေါ်ကြွေစေ့လည်း မတတ် နိုင်ဘူး။ ကျုပ်
တို့ မိဘဘိုးစဉ်ဘောင်ဆက် ကျွန်ခံခဲ့ရတာပဲလေ။ ကျုပ်တို့ ရဲ့ အရှင်သခ
င်။ ကျုပ် ပြောတာကိုရော မမကြီးက ဘယ်တုန်းကများ လက်ခံခဲ့ဖူးလို့
လဲ”

အများ သူငါ ရှေ့မှာ တော့ မြရိပ်ညိုကို ညီအစ်မ သွေးသားရင်းဟု ပွဲ
ထုတ်ခဲ့သည် ။

တကယ်တော့လည်း မြရိပ်ညိုအား မမကြီး တေးအလင်္ကာရဲ့ မိဘ
တွေက လမ်းပေါ်ကနေ ကောက်ယူ မွေးစားထားခဲ့တာပါ။

“နင့်ကို ငါ့မိဘတွေက လမ်းပေါ်မှာ ပစ်ထားတာတွေ့လို့ ကောက်ယူ
မွေးစားခဲ့တာပဲ။ နင့်ကို ငါ ချစ်လို့ ညီမအရာ ထားပေးတာနော်။ ရောင့်မ
တက်နဲ့ ။ ငါထားရာနေ စေရာသွားရမယ်... မှတ်ထား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

မမကြီး တေးအလင်္ကာက သူ့စိတ်တွေ ကြည်လင် အေးချမ်းနေလျှင်
မြရိပ်ညိုအား လိုလေ သေးမရှိအောင် ဖြည့်စွမ်းပေးခဲ့ပေမဲ့ သူမစိတ်နှင့်

အခန့်မသင့်ရင်တော့ ရက်ရက်စက်စက် ညည်းပန်း နှိပ်စက်တတ်သည်။ ။

“နင့်ကို ငါ နည်းနည်းပါးပါးတော့ ပညာပေးရမယ် မြရိပ်ညို။ နင့်ကို ကြော့ကြော့မော့မော့ လှလှပပလေး ဖြစ်လာအောင် ကျွေးမွေး ပြုစုပေး ခဲ့မိတာ ငါ့အမှားပဲ ထင်တယ်”

တဖြည်းဖြည်းနှင့် မမကြီး တေးအလင်္ကာရဲ့ မကျေနပ်ချက်တွေ၊ ဒေါသတွေက မြရိပ်ညိုအပေါ် သဲသဲမဲမဲ ပေါက်ကွဲပစ်တတ်သည်။ ။

“မြရိပ်ညို... ညည်းကို ငါ့ချစ်သူက အရူးအမူး ချစ်နေမိပြီတဲ့ ။ ငါ့ကို တောင် အေးစက်နေပြီ”

“ဟို... ဟို... မမကြီးရယ်။ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ မြရိပ်ညိုဘက်ကလေ... မမကြီးပဲ အဓိကပါနော်။ ဘယ်လို ယောက်ျားမျိုးကိုမှ လည်း ကျွန်မ လုံးဝ မကြိုက်ပါဘူး”

“မြရိပ်ညို... ညည်းက ကျုပ်အပေါ် သစ္စာရှိပြီး သံယောဇဉ် အတွယ်တာရဆုံး အစ်မ တစ်ယောက်လို့ သတ်မှတ်တယ်ပေါ့လေ”

“ဟုတ်ကဲ့။ မမကြီးက လွဲပြီးလေ... မြရိပ်မှာ သံယောဇဉ် တွယ်တာစရာ မရှိပါဘူး မမကြီး ရယ်”

မြရိပ်ညို ရင်ထဲမှာ ရှိတဲ့ အတိုင်းပဲ ပြောမိသည်။ ။

တကယ်လည်း မမကြီးနှင့်ပဲ မြရိပ်ညို ထိတွေ့ခွင့် ရရှိခဲ့၏။

ကျောင်းတက်တာကအစ မြရိပ်ညို အတန်းကျောင်းတွေမှာ နေခွင့်မရှိ။

မမကြီးက အိမ်မှာ ပဲ ဆရာမခေါ်ပြီး စာတွေ သင်ကြားပေးခဲ့သည်။ ။

“ငါ နင့်မျက်နှာကို အက်ဆစ်နဲ့ ပက်ပစ်မယ်။ နင့်ခြေထောက်တွေကို

ရိုက်ချိုးပစ်မယ် ဆိုရင်ရော မြရိပ်ညို”

“ရှင်”

ကြောက်စရာ ကောင်းလိုက်တဲ့ မမကြီး တေးအလင်္ကာရဲ့ မျက်ဝန်းတွေ။

မြရိပ်ညိုအပေါ် ဘာဖြစ်လို့ များ ဒီလောက်အထိ အမုန်းတွေ ပြင်းထန်လာခဲ့တာလဲ။

ကိုသိင်္ဂီကြောင့်လား။

ငယ်စဉ်လေးတည်းက မမကြီးရဲ့ ညှဉ်းပန်း နှိပ်စက်မှုတွေကို ကြိမ်ဖန်များစွာ ခံယူခဲ့ရပေမဲ့ အရွယ်ရောက်လာတဲ့ အခါမှာ တော့ တယုတယ ဆက်ဆံ ကျွေးမွေးလာခဲ့သည် ။

“နင်... နင် ဇိမ်ခံနေမှာ လား၊ ရဲစခန်းကို တိုင်မှာ လား၊ ငါ့ကို ထောင်ထဲပို့မှာ လား”

“မဟုတ်တာပဲ မမကြီးရယ် မြရိပ်ကလေး မမကြီး သေဆိုသေ၊ ရှင်ဆိုရှင်ပါ။ လုပ်ချင်သလို လုပ်ပါတော့နော်”

မမကြီး တေးအလင်္ကာရဲ့ မျက်ဝန်းတွေက ကြောက်စရာကြီး။

မြရိပ်ညို အသိတရားတွေ ကင်းမဲ့မတတ် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်နေရင်း မမကြီး တကယ်ပဲ သူမ မျက်နှာလေးပေါ် အက်ဆစ်ရည်နှင့် ပက်ပစ်လိုက်တော့မလား ဟု ပင် ထင်ရသည် ။

“လာခဲ့”

“ရှင်”

“နင့်ကိုတော့ တစ်ခုခု ငါ လုပ်ရမှ ကျေနပ်မယ်။ နင့်အလှအပတွေကို

ငါ ဖျက်ဆီးပစ်ရမှ ဖြစ်မယ်။ ကားပေါ်တက်စမ်း မြရိပ်ညို”

“မမကြီး ဘာလုပ်မလို့ လဲဟင်။ ကျွန်မ ကြောက်လို့ ပါ။ ကျွန်မ ရှိခိုးပြီး တောင်းပန်ပါတယ်”

“တက်စမ်း”

မမကြီးအမိန့်ကို သူမ လွန်ဆန်နိုင်ခြင်း မရှိခဲ့။

ငယ်နိုင်ပါ။

ကြောက်ရွံ့ ထိတ်လန့်ခြင်းနှင့် တုန်ရီနေတဲ့ ခန္ဓာကိုယ်လေးကို အနိုင် နိုင် သယ်ဆောင်ကာ ကားပေါ်တက်ခဲ့ရသည်။ ။

“ညည်းလေးကို မမကြီး ဘယ်လောက်အထိ သံယောဇဉ်ကြီးပြီး ပြ ည့်ပြည့်စုံစုံ ကျွေးမွေး စောင့်ရှောက် ထားခဲ့တယ်ဆိုတာ ညည်းလေး အ သိဆုံးပဲ”

“ဟုတ်ပါတယ် မမကြီးရယ်။ မြရိပ်ညို သိပါတယ်။ မမကြီးအပေါ် မြ ရိပ်ညို ဘယ်လို အကြောင်းနဲ့ မှ သစ္စာမဲ့တာမျိုး မလုပ်ခဲ့ရပါဘူး”

“ကိုသိင်္ဂါက မြရိပ်ညိုကို လက်ထပ်ချင်တယ် တဲ့ လေ”

“ရှင်... မဖြစ်နိုင်တာပဲ။ မြရိပ်ညိုဘက်က လုံးဝ ဖြူစင်ပါတယ်နော်။ ကိုသိင်္ဂါစကားတွေကို မယုံပါနဲ့ နော်”

ကိုသိင်္ဂါ ဆိုတဲ့ လူက တော်တော်လေး ကြောက်စရာကောင်းတာပဲ။

မြရိပ်ညိုနှင့်လည်း ဘာမှ မဆိုင်ပါဘူး။

မမကြီးကိုများ တည့်တည့်ကြီး သွားပြောရလား။

ရှင်လို လူယုတ်မာ တစ်ယောက်ကို လက်ထပ်မယ့်အစား ကျွန်မ သေပစ်မယ်။

မမကြီးက ကိုသိင်္ဂီကို ဘယ်လောက်အထိ ချစ်မြတ်နိုးတယ် ဆိုတာ မြရိပ်ညို သိထားသည်။ ။

“ညည်းအလှအပတွေကို ကျုပ် ဖျက်ဆီးပစ်ချင်တယ်”

“ရှင်... မမကြီး... အဲဒီလို မလုပ်ပါနဲ့ နော်။ မြရိပ်ညို တောင်းပန်ပါတယ်။ မမကြီးဆန္ဒ ပြင်းပြ နေမယ်ဆိုရင်လည်း ကျွန်မကို အသေသာ သတ်ပစ်လိုက်ပါတော့ မမကြီးရယ်”

မြရိပ်ညို သေပစ်ချစ်ပါတယ်။

မမကြီး မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ ပုံမှန်အရိပ်တွေ မဟုတ်တော့။ မီးဝင်းဝင်းတောက် နေသလို မျက်ရည်စတွေလည်း ပြည့်နှက်နေသေးသည်။ ။

“ကျုပ်လေ... ညည်းလေးကို သံယောဇဉ် အရမ်းကြီးမိတယ်။ ကျုပ် ဘေးနားမှာ အမြဲ ထားချင်ခဲ့တယ်။ ကျုပ် သိနေပါတယ်... ညည်းလေးကို တွေ့လိုက်တဲ့ ယောက်ျားတွေက ညည်းလေး ကို ချစ်သွားကြမှာ ပဲ မြရိပ်ညို”

“မဖြစ်နိုင်ပါဘူး မမကြီးရယ်။ ကျွန်မမှာ ယောက်ျားတစ်ယောက် မက်မော အထင်ကြီးစရာ မရှိပါဘူး”

“တကယ်တော့ ကျုပ်လေ... ညည်းကို မရက်စက်နိုင်ဘူး။ ညည်းလေးက ငါ့လက်ပေါ်မှာ ကြီးပြင်းလာတာပါအေ”

မမကြီး ဘာတွေ ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ ဆိုတာတောင် မြရိပ်ညို မသိတော့။

အလျှံညီးညီးနှင့် လောင်မြိုက်နေတဲ့ အရိပ်မီးတွေ။

မြရိပ်ညို ကြောက်လာမိသည်။ ။

ပြေးစရာ မြေမရှိ။

ကားလေးကလည်း မြို့ပြင်ကို အရှိန်ပြင်းစွာ မောင်းနှင်နေပြီး
မမကြီးကို ကြည့်ရတာ အသိ တရားတွေ ကင်းမဲ့နေ၏။

မြရိပ်ညို တောင်းပန်တာလည်း မရ။

မမကြီး ဘာလုပ်ချင်တာလဲ။

မြရိပ်ညိုကို တစ်ခုခု လုပ်ပစ်ချင်လာသည့် ပုံစံပင်။

မြရိပ်ညိုလည်း ကြောက်ရွံ့ တုန်လှုပ်စွာ မျက်ဝန်းလေးကို မှိတ်ထား
ပစ်လေသည် ။

“ဝုန်း”

“အား”

“အမလေး”

“ဒိုင်း”

မြရိပ်ညို သိလိုက်တာကတော့ ကားလေးက လမ်းဘေးမှာ ရှိနေတဲ့
သစ်ပင်ကြီး တစ်ပင်ကို ဝင်တိုက်မိသွားတာပဲ ဖြစ်လေသည်